

[Aksel Larsen.]

helst ærlig Vilje til at føre politisk Kamp mod Reaktionen her i Landet, en Regering og en Rigsdagsgruppe, som daglig er parat til at sælge Danmark og danske Interesser til Stormagten Syd for Grænsen, en Regering og en Rigsdagsgruppe, som 3 Maaneder efter en Valgsejr lader sig kuske af Landstinget, saadan som det er sket, har ikke noget som helst med Folkefront at gøre. Derfor fortsætter vi vort Arbejde, og vi imødeser med Sindsro saadanne smaa udemokratiske Kneb som Ændringer i Valgloven. Det er for øvrigt sikkert ogsaa nok for sent at gennemføre de Ændringer, som er skitseret af det ærede Medlem Hr. Krag og bifaldet af det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen; det vil vise sig, at hvis man gennemfører dem, faar de ikke den forønskede Virkning. Men den Slags kan vi se med Sindsro paa. Vi kan derimod ikke se med Sindsro paa Regeringens hele faktiske indenrigs- og udenrigspolitiske Optræden og Handling. Den er vi nødt til at bekæmpe, den er vi nødt til at forsøge at rejse Arbejderbefolkningen og den frinsindede Befolkning til Kamp imod, og jeg tror nu nok, vi kommer til at tale ganske alvorligt om de Spørgsmaal, naar der er skabt en helt ny Situation i dansk Politik efter Landstingsvalget i September Maaned.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem brugte under sin Tale en Vending om, at den nuværende Regering og et Regeringsparti var parat til at sælge os til et andet Land. Dette maa jeg paatale; saadanne Udtalelser kan ikke passere.

Schmidt: Et Grænseland byder altid paa en hel Del Problemer, som ikke eksisterer for det øvrige Land, til Dels ogsaa Problemer, der aldrig kan føres til en afsluttende statslig Løsning, fordi det er Folkene selv med alle deres levende Kræfter, der her er bestemmende. Jeg skal dog ikke i Dag beskæftige mig med denne Side af Sagen, men særlig med, at Staten har den Opgave at skabe betryggende Forhold til begge nationale Sider og vaage over, at Trykningen ikke rokkes. Jeg vil gøre opmærksom paa nogle Tildragelser i Nordslesvig, hvorved denne Tryghedsfølelse er blevet rystet, og efter min Mening ikke paa Grund af en i Virkeligheden ikke berettiget Mistillid, men fordi Regeringen i bestemte Tilfælde ikke har haft en heldig og kraftig Haand til at sørge for lige Vilkaar til begge Sider.

Det ene Tilfælde, jeg særlig vil beskæftige Tinget og Regeringen med, idet jeg

navnlig henvender mig til den højtærede Kirkeminister, er Oprettelsen af et særligt dansk Præsteembede i Højer, og alt hvad der hænger sammen dermed. Jeg vil ikke anke over, at nationalpolitiske Momenter har spillet stærkt ind i et kirkeligt Spørgsmaal... (Uro i Salen).

Anden Næstformand (Ulrich): Jeg maa anmode Medlemmerne om mere Ro i Salen.

Schmidt: ... Dette kan vel ikke undgaas, naar Ordningen af hele det kirkelige Spørgsmaal i Grænselandet væsentlig er bygget op paa nationalt Grundlag. Det maa dog siges, at Højer hører til de Sogne, hvor man ikke fra Begyndelsen af ensidigt har fulgt en national Tendens, men med Tilslutning og Godkendelse af begge nationale Parter har man der overdraget den kirkelige Betjening af hele Sognet, altsaa begge nationale Dele, til een Præst, Pastor Braren, en Mand, som nyder stor Tillid og Agtelse i hele Sognet. Det skal ogsaa siges, at den tyske Befolkningsdel, som udgør $\frac{2}{3}$ af Befolkningen, aldrig er faldet for den Fristelse at benytte sit Flertal til egen Gunst eller til det danske Mindretals Ugunst; tværtimod, de har ikke haft noget at indvende mod, at den danske Trediedel fik lige saa mange Højmesse gudstjenester som de tyske to Trediedele. I Virkeligheden har man, altsaa uden Tøven, været med til fra Begyndelsen af at stille det danske Mindretal gunstigere, end det talmæssigt kunde kræve. Hvorledes det talmæssige Forhold er, belyses bedst ved Tallene fra sidste Sogneraadvalg, i 1934. Der var da i hele Sognet 472 tyske Stemmer og 224 danske Stemmer, og i Byen selv, i Flækken Højer, var der 390 tyske Stemmer og 196 danske Stemmer, i begge Omraader altsaa en lille Smule under $\frac{1}{3}$ danske Stemmer.

Alligevel er der ikke meget at sige til, at den almindelige Tendens i Grænselandet til at give de enkelte nationale Parter særskilte Ordninger vandt Indpas ogsaa i Højer Sogn, og en dansk Menighedsforsamling med henved 150 Underskrifter rettede et Andragende til Kirkeministeren om at kalde en særlig, dansksindet og dansk uddannet Præst til Højer som residerende Kapellan. Det er forstaaeligt, at Initiativet i slige Spørgsmaal udgaar fra de nationalt interesserede Kredse. Et andet Spørgsmaal er, om Ministeren har vaaget over, at en ønsket Ændring i Højer Sogns kirkelige Betjening blev foretaget med behørig Respektering af indgaede Forpligtelser, henholdsvis erhver-